

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Martiny Vernerové a JUDr. Jiřího Derfla ve věci

žalobkyně: **T. K. H.**, narozena „X“,
státní příslušnice Vietnamské socialistické republiky,
bytem „X“,
zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2019, č. j. MV-145848-4/SO-2018,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2019, č. j. MV-145848-4/SO-2018, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 18. 10. 2018, č. j. OAM-33724-15/DP-2017. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 44a odst. 4 a § 46a odst. 2 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítl žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny, neboť manželovi žalobkyně jakožto nositeli oprávnění ke sloučení skončila platnost povolení k dlouhodobému pobytu. Žalobkyně se současně předmětnou žalobou domáhala toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně namítala, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a vnitřně rozporné. Podotkla, že správní orgán prvního stupně opomenul základní zásady správního řízení, neboť v rozporu s § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu, a v rozporu s § 2 odst. 3 správního řádu nešetřil oprávněné zájmy žalobkyně. Žalovaný pak podle žalobkyně toto jednání aproboval. Konstatovala, že správní orgán prvního stupně nedbal § 68 odst. 3 správního řádu a jeho rozhodnutí trpí zásadní vadou formy. Doplnila, že správní orgán prvního stupně v rozporu s § 3 správního řádu nezjistil stav věci bez důvodných pochybností, rozhodoval v rozporu se zjištěným skutkovým stavem a s ustálenou judikaturou (konkrétně s rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 14/2011-83 ukládajícím správním orgánům povinnost rozhodovat podle skutkového stavu ke dni rozhodnutí). Podle žalobkyně správní orgán prvního stupně pochybil, když nepřistoupil k výsledku její matky, ačkoli připustil, že její zdravotní stav měl velký vliv na posouzení celého případu. Žalobkyně zdůraznila, že se jednalo o řízení o zrušení pobytu, které bylo zahájeno z moci úřední, a bylo povinností správního orgánu zjistit stav věci bez důvodných pochybností. Žalobkyně podotkla, že správní orgány musí hájit oprávněné zájmy účastníků, vycházet jim vstříc a v důkazně nejistých situacích postupovat tak, aby nebyla ohrožena práva a svobody účastníků podle principu *in favorem libertati*; k tomu poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 30/2013. Podle žalobkyně žalovaný pochybil, když nesplnil svou povinnost vyhledat důkazy k úplnému a objektivnímu zhodnocení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Žalobkyně nebyla k této otázce vyslechnuta, ani vyzvána k uvedení rozhodných skutečností. Žalobkyně rovněž nesouhlasila s přepjatým formalismem, který žalovaný v napadeném rozhodnutí upřednostnil před materiálním přístupem a který Ústavní soud opakovaně označil za rozporný s ústavními principy demokratického právního státu; k tomu odkázala na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 21/96.
3. Podle žalobkyně žalovaný porušil § 89 a § 68 odst. 3 správního řádu tím, že ignoroval její námitky týkající se přiměřenosti zásahu do jejího soukromého a rodinného života. Podotkla, že výčet uvedený v § 174a zákona o pobytu cizinců představuje minimální množinu faktorů, které ovlivňují přiměřenost rozhodnutí, a správní orgán se musí ve svém rozhodnutí vypořádat se všemi těmito faktory. V této souvislosti žalobkyně připomněla povinnost správních orgánů podle § 3 správního řádu dostatečně zjistit skutkový stav. Podle žalobkyně nemůže obstát, pokud správní orgán provede požadovanou úvahu jen v omezené míře, na základě pouhých domněnek a nepodložených tvrzení, jak tomu bylo v jejím případě. Žalobkyně podotkla, že k nepřiměřenému zásahu došlo, i když se jednalo jen o neprodloužení povolení k pobytu, nikoli o zákaz pobytu. Podle žalobkyně musí být správním orgánům známa problematická situace kolem tzv. Visapointu a nedodržování Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

lhůt pro rozhodnutí o pobytových žádostech. Zdůraznila, že ztrátou povolení k dlouhodobému pobytu je fakticky nucena vycestovat do země původu, což bude mít značné důsledky na její sociální vazby a ekonomické aktivity v České republice. Podle žalobkyně bylo povinností správních orgánů minimálně se pokusit ji vyslechnout k problematice faktorů uvedených v § 174a zákona o pobytu cizinců nebo ji vyzvat, aby se k tomu vyjádřila, případně tyto náležitosti zjistit jiným způsobem. Žalobkyně konstatovala, že v České republice žije již přes tři roky, je integrována do české společnosti, přivykla místnímu způsobu života, Českou republiku považuje za svůj domov, má zde ekonomické aktivity a po celou dobu pobytu plnila veškeré své povinnosti. Dodala, že zde má svého manžela, kterého pravidelně navštěvuje ve věznici.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že obě rozhodnutí byla vydána v souladu se základními principy a ustanoveními správního řádu a zákona o pobytu cizinců. Podotkl, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně v mezích § 3 správního řádu, a tudíž v souladu se zásadou hospodárnosti řízení správní orgán prvního stupně nepřistoupil k dalšímu nadbytečnému dokazování. Žalovaný zdůraznil, že v průběhu správního řízení žalobkyně výsledek své matky nenavrhl, proto se žalovaný k takovému návrhu ani nemohl vyjádřit. K námitce přepjatého formalismu žalovaný uvedl, že žalobkyně tuto námitku nikterak blíže nekonkretizovala, přičemž žádost žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny byla zamítnuta, jelikož nositeli oprávnění ke sloučení rodiny skončila platnost povolení k dlouhodobému pobytu. K tomu žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Azs 180/2018. Podle žalovaného nebyl v dané věci prostor pro aplikaci zásady *in favorem libertati*, neboť skutkový stav byl spolehlivě zjištěn. Upozornil na to, že se jednalo o řízení zahájené na návrh žalobkyně, které není ovládáno vyšetřovací zásadou, a důkazní břemeno tak leželo na žalobkyni. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Azs 12/2015.
5. Dále žalovaný podotkl, že přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně řádně posoudil na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu a s ohledem na čl. 17 směrnice Rady č. 2003/86/ES, o právu na sloučení rodiny. Žalovaný dovodil, že napadené rozhodnutí nebylo nepřiměřené, neboť manžel žalobkyně je ve výkonu trestu odnětí svobody, a tudíž může žalobkyně vykonávat účel pobytu jen velmi omezeně, přičemž nepřiměřenost napadeného rozhodnutí nelze shledat toliko v délce předchozího pobytu žalobkyně na území. Žalovaný dodal, že žalobkyně je bezdětná, její rodiče žijí ve Vietnamu a žalobkyně v České republice nevlastní žádnou nemovitost, která by vyžadovala její osobní správu. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 46/2008 žalovaný podotkl, že kritéria pro posouzení přiměřenosti negativního dopadu rozhodnutí uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců jsou pouze demonstrativní a správní orgán posuzující přiměřenost není povinen se v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádat s každým jednotlivým kritériem.
6. Podle žalovaného nemají cizinci (mimo občanů Evropské unie) českým právním řádem zaručeno právo na pobyt na území České republiky; k tomu poukázal na usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 260/04. Žalovaný poznamenal, že mu nepřisluší blíže se vyjadřovat k systému Visapoint, neboť ten spadá do gesce Ministerstva zahraničních věcí. Dodal, že omezení podávání žádostí o některá pobytová oprávnění ani skutečnost, že některé žádosti o pobytová oprávnění jsou vyřízeny až po uplynutí zákonné lhůty, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nezakládá nepřiměřenost negativního dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, přičemž takové situace jsou řešitelné institutem ochrany před nečinností podle § 80 správního řádu. K této námitce žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 A 171/2002. Navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Ústní jednání soudu

7. Při jednání soudu konaném dne 14. 9. 2021 právní zástupce žalobkyně konstatoval, že nebyla dostatečně posouzena přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Správní orgány neprovedly výslech její matky, která tehdy byla ve špatném zdravotním stavu, a nezabývaly se ani tím, že žalobkyně bude muset na základě napadeného rozhodnutí vycestovat z území České republiky. Zdůraznil, že manžel žalobkyně se stále nachází v České republice, žalobkyně jej navštěvuje ve výkonu trestu, čímž realizuje své právo na styk s ním. Toto právo by žalobkyně v případě vycestování z České republiky realizovat nemohla.
8. Pověřená pracovnice žalovaného při tomtéž jednání uvedla, že se žalobkyně domáhá povolení k pobytu za účelem společného soužití rodiny, aniž by na území České republiky měla nositele tohoto oprávnění. Podle pověřené pracovnice žalovaného se žalobkyně opírá jen o přiměřenost dopadů rozhodnutí, čímž však popírá smysl zákona o pobytu cizinců. Konstatovala, že je nutno trvat na splnění zákonných podmínek, přičemž žalobkyně vyjma manžela, který se dopustil závažné trestné činnosti a ztratil pobytové oprávnění, neuvedla žádné vazby na jiné osoby na území České republiky. Žalobkyně poukazovala toliko na výkon své podnikatelské činnosti, který však není účelem pobytového oprávnění, které bylo předmětem řízení v dané věci. Pověřená pracovnice žalovaného dále poznamenala, že odstavec o matce žalobkyně uvedený v žalobě se do textu žaloby patrně dostal nedopatřením z jiné žaloby, neboť v průběhu správního řízení žalobkyně nic o matce a jejím zdravotním stavu netvrdila a v předmětném odstavci žaloby se dále hovoří o zrušení pobytového oprávnění, o které však v projednávané věci nejde.

Posouzení věci soudem

9. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věte první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty od doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
10. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po uskutečněním ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřovala v tom, že žalovaný ignoroval její námitky týkající se přiměřenosti Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zásahu do jejího soukromého a rodinného života. Soud prostudoval napadené rozhodnutí a shledal, že problematice přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně se žalovaný věnoval na stranách 6 a 7 svého rozhodnutí, kde uvedl, že správní orgán prvního stupně dostatečně zvážil a posoudil dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a učinil tak na základě dostatečně zjištěného stavu věci v souladu s § 3 správního řádu. Žalovaný souhlasil se závěrem, že v daném případě není rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nepřiměřené. Poukázal na to, že žalobkyně je bezdětná, její rodiče i sourozenci žijí ve Vietnamu a její manžel s ní vzhledem k jeho trestu nesdílí společnou domácnost. Žalovaný připomněl, že žalobkyně podle svého cestovního dokladu přicestovala do České republiky teprve dne 28. 1. 2016 a její vazby k zemi původu nebyly za tak krátkou dobu zpřetrhány. Dodal, že žalobkyně v České republice nevlastní žádnou nemovitost, která by vyžadovala její osobní starost, neboť bydlí v pronájmu. Správní orgán prvního stupně se podle žalovaného dostatečně zabýval i tím, zda v případě žalobkyně existují zvláště obtížné okolnosti, pro které by neměl neprodloužit platnost povolení k dlouhodobému pobytu; tyto skutečnosti však zjištěny nebyly, ani žalobkyně je netvrdila. Žalovaný zdůraznil, že po správním orgánu nelze požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch cizince, a že je na účastnících řízení, aby poskytli veškeré informace, které považují za důležité. Shrnul, že žalobkyně aktuálně nemá žádného rodinného příslušníka, který by pobýval na území České republiky, a její manžel nemá žádným zákonným způsobem upraven pobyt zde, žalobkyně zde pobývá teprve od roku 2016 a předmětným rozhodnutím jí není zakázán další pobyt na území České republiky, může požádat o jiný druh pobytového oprávnění (např. za účelem podnikání). K podnikatelské činnosti žalobkyně žalovaný podotkl, že žalobkyně požádala o zaměstnaneckou kartu, což jejímu tvrzení o podnikání neodpovídá. Žalovaný proto uzavřel, že v odvolacím řízení nebyly zjištěny žádné další skutečnosti svědčící o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí.

12. Citované odůvodnění napadeného rozhodnutí vyhodnotil soud jako zcela dostatečnou reakci na žalobkyní přednesené odvolací námitky. Soud dále poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu však zároveň po odvolacím orgánu nelze požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100). Těmto požadavkům žalovaný v projednávané věci dostal, neboť z jeho rozhodnutí je zřejmé, z jakých zjištění vycházel, jak o nich uvážil a proč neakceptoval jednotlivé odvolací námitky. Podle názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost rozhodnutí skutečně nelze meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v projednávané věci nenastala. Soud Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

proto uzavírá, že napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí a vyhovuje požadavkům § 68 odst. 3 správního řádu. Vzhledem k tomu, že žalovaný neignoroval odvolací námitky týkající se přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života, jak se mylně domnívala žalobkyně, nedošlo v tomto směru ani k porušení § 89 správního řádu. Příslušné žalobní námitky tudíž nejsou důvodné.

13. Tvrzenou nepřezkoumatelnost soud neshledal ani v tom, že se správní orgány nevypořádaly se všemi faktory zmíněnými v § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgány totiž při svém rozhodování sice musí vážit kritéria, která vypočítává § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, avšak nemusí v rozhodnutí všechna v zákoně uvedená kritéria vyjmenovat a předjímat u nich případný dopad na rozhodnutí. Postačí výslovně zohlednit pouze ty důvody, které jsou v daném případě specifické, a nikoli ty, které žádným způsobem nevyplývají z průběhu řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34). Těmto povinnostem správní orgány v projednávané věci dostaly a řádně zjistily všechna relevantní hlediska pro posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí. Žalobkyni, která byla v řízení zastoupena advokátem, ostatně nic nebránilo v tom, aby správním orgánům sdělila veškeré relevantní okolnosti, jejichž zohlednění při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí po správních orgánech požadovala. Pokud některé takové okolnosti správním orgánům nesdělila (zamlčela), nemůže podle názoru soudu zpětně správním orgánům vytýkat, že se jimi nezabývaly.
14. Žalobkyně dále v žalobě uplatnila řadu obecných námitek, když bez jakéhokoli upřesnění a bez vylíčení konkrétních skutkových souvislostí s jejím případem tvrdila, že se žalovaný dopustil přepjatého formalismu a že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, vnitřně rozporné a trpí zásadní vadou formy, dále že správní orgán prvního stupně opomenul základní zásady správního řízení, neboť v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu, v rozporu s § 2 odst. 3 správního řádu nešetřil oprávněné zájmy žalobkyně, a že správní orgán prvního stupně rozhodoval v rozporu se zjištěným skutkovým stavem a v rozporu s ustálenou judikaturou ukládající správním orgánům povinnost rozhodovat podle skutkového stavu ke dni rozhodnutí. Takovéto obecné námitky nemají kvalitu žalobních bodů, neboť každý žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS). Obdobně např. v rozsudku ze dne 17. 2. 2006, č. j. 8 Azs 134/2005-44, Nejvyšší správní soud konstatoval, že za žalobní body nelze považovat ani prostý výčet paragrafů správního řádu, které údajně žalovaný porušil, ani jejich parafrázi bez jakékoli specifikace.
15. Předmětné obecné námitky žalobkyně tudíž nelze vypořádat jinak než obecným způsobem. Soud proto konstatuje, že po prostudování napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dospěl k závěru, že rozhodnutí jsou přezkoumatelná a netrpí vnitřní rozporností ani zásadní vadou formy. Správní orgány se nedopustily ani porušení ostatních žalobkyní toliko obecně zmiňovaných ustanovení správního řádu, ani blíže nespecifikovaného přepjatého formalismu a v souladu s Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

příslušnou judikaturou Nejvyššího správního soudu rozhodovaly podle skutkového stavu existujícího ke dni vydání rozhodnutí.

16. Před vypořádáním dalších žalobních bodů soud připomíná, že předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí ve věci neprodloužení platnosti povolení žalobkyně k dlouhodobému pobytu podle § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 2 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Z § 44a odst. 4 poslední věty zákona o pobytu cizinců vyplývá, že *„[p]latnost povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny nelze prodloužit, je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto povolení (§ 46a).“* Podle § 46a odst. 2 písm. j) téhož zákona přitom platí, že *„Ministerstvo [vnitřní] dále zruší platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, jestliže nositel oprávnění ke sloučení rodiny požádal o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nebo mu byla platnost tohoto povolení zrušena, nebyla prodloužena nebo skončila, anebo nositel oprávnění ke sloučení rodiny požádal o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu nebo mu byla platnost tohoto povolení zrušena, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.“*
17. Vycházejí z citovaných ustanovení soud konstatuje, že bylo povinností správních orgánů prokázat, že nositeli oprávnění ke sloučení rodiny (tj. manželovi žalobkyně) byla zrušena, nebyla prodloužena nebo zanikla platnost jeho povolení k pobytu. Manžel žalobkyně měl na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání. Podle § 46 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců platí, že *„[p]ro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1 písm. a) až e), § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1 a 2, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum.“* Z § 62 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že *„[p]latnost dlouhodobého víza zanikne, jakmile nabyt právní moci rozsudek ukládající trest vyhoštění nebo je vykonatelné rozhodnutí o správním vyhoštění.“* Správní orgán prvního stupně si opatřil výpis z evidence Rejstříku trestů manžela žalobkyně, ze kterého zjistil, že manžel žalobkyně V. Q. N., narozený „X“, byl rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 1. 2017, sp. zn. 50 T 14/2016, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 15. 5. 2017, sp. zn. 11 To 16/2017, odsouzen za spáchání trestného činu podle § 283 odst. 1, odst. 3 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, k trestu odnětí svobody na šest let, vyhoštění na deset let a zabránění věci; tyto rozsudky nabyly právní moci dne 15. 5. 2017. Tím bylo podle názoru zdejšího soudu dostatečně prokázáno, že manželovi žalobkyně jakožto nositeli oprávnění ke sloučení rodiny skončila platnost jeho povolení k dlouhodobému pobytu dnem 15. 5. 2017, a nastal tak důvod, pro který žalobkyni nebylo možné prodloužit platnost jejího povolení k dlouhodobému pobytu. V tomto směru byl podle názoru soudu skutkový stav zjištěn dostatečně, bez důvodných pochybností a plně v souladu s § 3 správního řádu.
18. K námitce žalobkyně, že správní orgán prvního stupně pochybil, když nepřistoupil k výsledku její matky, ačkoli připustil, že její zdravotní stav měl velký vliv na posouzení celého případu, soud konstatuje, že z obsahu správního spisu vyplývá, že pobyt nemocné matky na českém území žalobkyně během správního řízení netvrdila, a to ani v odvolání, a takovou skutečnost uvedla poprvé až v žalobě. Naopak z výpisu z evidence cizinců s povoleným pobytem na území České republiky ze dne 26. 2. 2019 vyplývá, že jedinou osobou s rodinnými vazbami na žalobkyni na českém území byl její manžel. Soud dále prověřil odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a shledal, že žalobní tvrzení o tom, že správní orgán prvního stupně připustil, že její zdravotní stav měl velký vliv na posouzení celého případu, se nezakládá na pravdě. Správní orgán prvního stupně se Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

totiž o zdravotním stavu matky žalobkyně vůbec nezmínil (podobně jako sama žalobkyně). Soud tedy uzavírá, že správní orgány nepochybily, když nevyslechly matku žalobkyně, jelikož žalobkyně v průběhu správního řízení neuplatnila ve vztahu ke své matce a jejímu zdravotnímu stavu žádná tvrzení, ani důkaz výsledkem své matky nenavrhl. Předmětná námitka proto není důvodná.

19. Žalobkyně se mýlí, pokud se domnívá, že se jednalo o řízení o zrušení pobytu zahajované z úřední povinnosti. Soud k tomu poznamenává, že uvedená námitka nevychází z reálií daného případu, neboť v dané věci šlo o řízení zahájené na základě žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, a nikoli o řízení zahájené z moci úřední. V řízeních zahajovaných na žádost leží důkazní břemeno primárně na žadateli, jak dovodil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 554/2018-31. Tím spíše pak na žadateli v řízeních zahajovaných na žádost leží i břemeno tvrzení. V tomto kontextu soud poznamenává, že v projednávané věci nenastala žalobkyní naznačovaná důkazně nejistá situace, a proto ani nevystal důvod k postupu podle principu *in favorem libertati*.
20. Následně se soud zaměřil na namítanou nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Ani v této souvislosti soud neshledal žádné nedostatky v tom, jak správní orgány zjistily skutkový stav. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že břemeno tvrzení a důkazní o vylicení otázek soukromého života tíží samotného cizince. Pokud ten o své situaci více neuvedl, nelze správním orgánům klást k tíži, že hodnotily přiměřenost svých rozhodnutí pouze v intencích toho, co jim o cizinci bylo známo ze správního řízení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009-60, ze dne 15. 11. 2017, č. j. 8 Azs 111/2017-36, ze dne 7. 2. 2018, č. j. 9 As 330/2016-192, ze dne 18. 3. 2015, č. j. 6 As 7/2015-26, ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015-38, ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 Azs 234/2017-28, nebo ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 554/2018-31).
21. Zdejší soud připomíná, že správní orgán prvního stupně dne 15. 5. 2018 žalobkyni řádně vyzval k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, její zmocněnec se dne 28. 5. 2018 s těmito podklady seznámil, nevyužil však práva se k nim vyjádřit. Následně se žalobkyně nechala ve správním řízení zastoupit profesionálním zmocněncem – Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem, který dne 22. 8. 2018 nahlédl do správního spisu, nicméně k věci ani k podkladům rozhodnutí se nikterak nevyjádřil. Žalobkyně tudíž měla již před vydáním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (18. 10. 2018) dostatek možností k tomu, aby sdělila všechny relevantní okolnosti, jejichž zohlednění při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí po správních orgánech požadovala. Těchto možností však nevyužila, ačkoli byla v závěrečné fázi řízení před správním orgánem prvního stupně zastoupena advokátem. Teprve v doplnění odvolání žalobkyně toliko obecně uvedla, že si za dobu svého několikaletého pobytu na území České republiky vytvořila pevné zázemí, pracovní a sociální vazby, podniká zde a tím zajišťuje svou obživu, přičemž rozhodnutí o neprodloužení platnosti pobytového oprávnění je vůči ní nepřiměřeným zásahem. Žádné jiné relevantní okolnosti žalobkyně v průběhu správního řízení netvrdila, a proto ani správním orgánům nevznikla povinnost na cokoli dalšího ve svých rozhodnutích reagovat. Soud zdůrazňuje, že žalobkyně nebyla ve správním řízení nijak omezena na svém právu tvrdit skutečnosti a navrhopat provádění důkazů, a fakt, že tohoto práva ve vztahu k otázce přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života využila jen omezeně a až v doplnění odvolání, jde výhradně k její tíži.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

22. Žalovaný tedy podle názoru soudu nepochybil, pokud nad rámec žalobkyní uplatněných tvrzení a důkazních návrhů nevyhledával důkazy vztahující se k přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Soud nesouhlasí s názorem žalobkyně, že ji měly správní orgány vyzvat k uvedení rozhodných skutečností. Jak již soud uvedl výše i s odkazem na příslušnou judikaturu Nejvyššího správního soudu, v projednávané věci šlo o řízení o žádosti, tudíž bylo výhradně na žalobkyni, která toto řízení iniciovala, aby řádně plnila svou povinnost tvrzení a sdělila správním orgánům veškeré podstatné skutečnosti. Zdejší soud k tomu na okraj dodává, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 5. 2018, č. j. 10 Azs 301/2016-44, dokonce i ve vztahu k řízení vedenému z úřední povinnosti vyslovil, že *„[v]yšetřovací povinnost správního orgánu nicméně není bezbřehá. Správní orgán nesmí zcela rezignovat na zásadu hospodárnosti řízení. Nehospodárným, ba až absurdním, by se vůči správnímu orgánu jevil požadavek na iniciativní vyhledávání a prokazování skutečností, kterými disponuje účastník řízení, jejichž uplatnění mu je zjevně ku prospěchu, avšak v řízení je neuplatní.“* Tento závěr tím spíše platí pro řízení zahajované na žádost, jako tomu bylo v projednávané věci.
23. K námitce žalobkyně, že ve správním řízení nebyla vyslechnuta, soud podotýká, že výslech účastníka řízení představuje důkazní prostředek a neslouží k tomu, aby mohl účastník předestřít svá tvrzení. K funkci výslechu účastníka řízení se vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 6. 2. 2014, č. j. 6 As 147/2013-29, kde uvedl, že *„[v]ýslech účastníka řízení totiž není určen k tomu, aby při něm účastník uváděl svá tvrzení o rozhodujících skutečnostech, ani aby se touto formou vyjadřoval k jiným provedeným důkazům. K tomu slouží primárně podání, návrhy a jiné procesní úkony účastníka řízení“*. Návrh na provedení účastnického výslechu tedy není primárně prostředkem pro sdělování rozhodujících skutečností a takový návrh nemůže nahradit konkrétní tvrzení účastníka řízení. Jedná se o důkazní prostředek, který je nutno využít zejména tam, kde jsou o skutkovém stavu pochybnosti, nebo panují-li v něm rozpory. Takové situace však v projednávané věci nenastala. Zdejší soud proto konstatuje, že nebylo namístě provádět výslech žalobkyně, které – jak již ostatně soud uvedl výše – nic nebránilo v tom, aby rozhodné skutečnosti vylicila ve svých podáních. Ani námitka neprovedení výslechu žalobkyně proto není důvodná.
24. Samotné posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně pak podle názoru soudu vycházelo z jejích vlastních tvrzení a ze skutečností zjištěných správními orgány, nikoli z pouhých domněnek a nepodložených tvrzení, jak se mylně domnívala žalobkyně. Soud se plně ztotožnil se závěry žalovaného uvedenými v napadeném rozhodnutí. Soud považuje za podstatné, že žalobkyně nemá na českém území mimo vězněného manžela bez pobytového oprávnění žádné příbuzné, se kterými by byla nucena zpřetrhat vazby, a nepobývala zde tak dlouho (v době vydání napadeného rozhodnutí zhruba tři roky), aby byly zpřetrhány její rodinné vazby v zemi původu. Žalobkyně neuvedla žádné konkrétní ekonomické, sociální či kulturní vazby na území České republiky, ani blíže nespecifikovala, v jaké oblasti podniká, proto nelze bez dalšího tvrdit, že napadené rozhodnutí bude mít značné důsledky na její ekonomické aktivity v České republice. Zároveň tím žalobkyně soudu neumožnila, aby tyto skutečnosti jakkoli blíže posoudil a aby zhodnotil míru integrace žalobkyně do české společnosti.
25. K obecné poznámce o problematice situaci kolem tzv. Visapointu a nedodržování lhůt pro rozhodnutí o pobytových žádostech soud podotýká, že žalobkyně nevysvětlila, jakou mají podle ní tyto skutečnosti souvislost s napadeným rozhodnutím a s jeho dopady do soukromého a rodinného života žalobkyně. Nadto soud dodává, že napadeným Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozhodnutím byla žalobkyni toliko neprodloužena platnost pobytového oprávnění za účelem sloučení rodiny, přičemž k opuštění území bude nucena až vydáním rozhodnutí o vyhoštění. Žalobkyně tak může svou pobytovou situaci na území řešit využitím jiných pobytových titulů.

26. Soud nepochybuje o tom, že napadené rozhodnutí vyvolá určitý zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně, nicméně tento zásah vnímá soud jako přiměřený. Závěr o nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí nelze podle názoru soudu založit pouze na délce pobytu (nikterak mimořádné), která ostatně nemohla vést ke zpretrhání vazeb k zemi původu, kde žije rodina žalobkyně, a obecných prohlášeních o integraci do české společnosti, přivyknutí místnímu způsobu života, České republice jako domovu a nedoložených obecných tvrzeních o ekonomických aktivitách a řádném plnění povinností. Soud dodává, že žalobkyně nedoložila ani své v žalobě nově uplatněné tvrzení, že pravidelně navštěvuje svého manžela ve věznici. Rovněž v této souvislosti pak lze žalobkyni odkázat na možnost získání jiných pobytových oprávnění podle zákona o pobytu cizinců, která budou lépe korespondovat se skutečným účelem jejího pobytu (podnikání, resp. zaměstnání).
27. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 14. září 2021

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)